

Сган. Е! оставете сега тия. Искахъ. . . .

Панг. *(Като се обзриша пакъ къмъ сжитото мѣсто).* Безумнейший!

Сган. О Боже мой!

Панг. *(Сжито).* Простаку!

Сган. Но, Господинъ философе. . . .

Панг. *(сжито).* Поиска да ми наложишъ за истинно такова ужасно мнѣние!

Сган. Има правда.

Панг. *(Сжито).* Осждена отъ Аристотела.

Сган. Има кривда.

Панг. *(сжито).* Отхвърлена отъ сичкитѣ философи на сичкитѣ вѣкове!

Сган. *(Като отива къмъ мѣстото отъ дѣто излезе Панграций).* Наистина, ти си простакъ, ти си безуменъ, ти си дивъ, да некашъ да се препирашъ съ единъ философъ, който знае да пише и да чете наустъ и триесетте и четири букви! махни се отъ тука! *(Като се възриша).* Испѣдихъ го. Сега послушайте ме, молижъ ви. Азъ рѣшихъ да се оженжъ за една хубава дѣвочка; нѣ не знамъ да ли ште и тя да ме обича: заради това дойдохъ да ви намѣржъ, и да ви попитамъ като единъ философъ за да ми кажете мнѣнието си за това. Е, Прочее што мислите?

Панг. Мислижъ че, вмѣсто да се съгласжъ че трѣбва да казваме образътъ на една шапка, а нѣ видѣтъ на една шапка, по-добрѣ можжъ да се съгласжъ да туръ вакуумъ инъ рерумъ натура, и че сжмъ животно!

Сган. *(На себе си).* Земи го на свадбата си, да ти каже и до година! *(На Панграций).* Но, Господинъ философе, много малко слушате хората: говорижъ ви непрестанно единъ часъ, и вие ме не слушате, но ме сечете, и ме пиете едно вързъ друго.

Панг. Искамъ ви прошка; праведенъ ядъ беспокои духътъ ми.

Сган. Оставете прочее тия на страна, и послушайте ме.

Панг. Што искате?

Сган. Искамъ да ви говорижъ за една важна работа.

Панг. И на какъвъ езикъ искате да ми говорите?